

Arrest

nr. 149 530 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in omwille van humanitaire redenen, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 12 maart 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2013 werd ingediend door:

B.S.

En echtgenote:

B.L.

En hun minderjarige kinderen:

B.A.

B.J.

Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw B.L. kwam België binnen op 15 juli 2010 samen met o.a. de kinderen A en J. De heer B.S. kwam op 05 augustus 2010 in België aan samen met dochter A. Dit, samen met het feit dat er zeker sprake zou zijn van goede integratie, zij perfect de Nederlandse taal zouden spreken (zie inschrijvingsformulieren, deelcertificaten), zij hun leven hier opnieuw zouden uitgebouwd hebben en structuur gegeven zouden hebben, hun centrum van belangen hier nu zou liggen, er zonder twijfel gesteld zou kunnen worden dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze "Belgische taal" zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat de heer B een attest van inburgering behaalde (zie getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie, Attest van inburgering), dat mevrouw B een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht voorlegt, dat de heer B werkwilgig is en een werkbefofte voorlegt (zie werkaanbod L.V.) en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Mevrouw B.L. diende een asielaanvraag in op 15 juli 2010, terwijl de heer B een asielaanvraag indiende op 05 augustus 2010. Beide asielaanvragen werden afgesloten op 27 mei 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 10 juni 2011. Op 27 juli 2011 dienden betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 16 augustus 2011 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures - namelijk 10 maand 12 dagen voor de eerste asielaanvraag van mevrouw, 9 maand 22 dagen voor de eerste aanvraag van meneer en 20 dagen voor hun tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Moskofidis haalt aan dat betrokkenen al meerdere jaren in België verblijven. Betrokkenen kregen een bevel om het grondgebied te verlaten op 10 juni 2011, het was hun persoonlijke keuze hieraan geen gevolg te geven en vervolgens verscheidene andere procedures op te starten (2 regularisatieaanvragen om medische redenen, nog een asielaanvraag en onderhavige aanvraag 9bis).

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 22 juli 2011 een eerste aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Deze werd ontvankelijk verklaard op 07 februari 2012 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 23 december 2013 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard, en werden instructies gegeven om het A.I. in te trekken. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Op 24 april 2013 werd onderhavige aanvraag 9bis ingediend. Op 28 januari 2014 werd een tweede aanvraag 9ter ingediend, die werd onontvankelijk bevonden op 26 februari 2014.

De advocaat verwijst naar het feit dat de kinderen van betrokkenen school lopen in België (zie documenten in verband met scholing) en zeer goed Nederlands spreken. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat zij nog andere legaal in België verblijvende naaste familieleden hebben met wie zij bijzondere banden zouden hebben. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen juncto de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk wordt afgewezen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers hun aanvraag dienen in te dienen bij de bevoegde Belgische dienst in Kosovo.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben en van Romani origine is.

Dat Amnesty International benadrukt en herhaalt dat Amnesty ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van discriminatie en geweld. Slechts een handvol mensen zijn in staat om werk te vinden en worden met tal van problemen geconfronteerd zoals toegang tot gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting.

'EU-landen die mensen terugsturen naar plaatsen waar ze vervolgd kunnen worden of waar ze op een andere manier in gevaar zijn, overtreden het internationaal recht. De EU moet Roma en andere minderheden internationale bescherming bieden totdat het voor hen veilig is om naar Kosovo terug te keren', zegt Sian Jones, Kosovo expert bij Amnesty International, (...)

*In een ander rapport *Not welcome anywhere; Stop the forced return of Roma to Kosovo* beschrijft Amnesty de manier waarop Roma en andere minderheden uitgewezen worden naar Kosovo en in welke omstandigheden ze daar terechtkomen.*

Naar schatting zou ongeveer de helft van de uitgewezen Roma Kosovo opnieuw verlaten.

Op 12 mei 2011 hebben de overheden van België, Nederland en Luxemburg een akkoord ondertekend met Kosovo over de terugname van Roma en andere minderheidsgroepen. Amnesty International is bezorgd over de gedwongen terugkeer van Roma en andere minderheden naar Kosovo, die in het kader van dat akkoord mogelijk wordt.

Door de ondertekening van het terugname-akkoord sluiten de Benelux-landen de ogen voor het risico op vervolging van deze minderheden. Doordat de Kosovaarse overheid er niet in slaagt om de langdurige en systematische discriminatie van Roma in Kosovo aan te pakken, lopen zij bij hun terugkeer het risico op vervolging, wat in strijd is met het beginsel van non-refoulement.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel manifest de mening is toegedaan dat de Dienst rekening houdt met elke informatie die zij voorhanden heeft om te besluiten om cliënten zich, voor wat betreft hun aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dienen te wenden tot de Belgische diensten in Kosovo.

Dat dit evenwel niet correct is, daar dit standpunt van Amnesty International herhaaldelijk geuit is, alsook zeer actueel is.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekers gaan niet akkoord met het besluit dat zij hun verblijfsaanvraag bij de Belgische diplomatieke post in Kosovo moeten indienen. Zij benadrukken dat zij naast hun Kosovaarse nationaliteit van Roma-orgine zijn. Zij vrezen terecht te komen in een klimaat van discriminatie en geweld en te worden blootgesteld aan een risico op vervolging, waarbij ze verwijzen naar rapporten van Amnesty International uit 2010 en 2011.

De Raad wijst er op dat verzoekers, in het kader van een verblijfsaanvraag om humanitaire redenen, de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de bevoegde consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048) alsook de redenen om hen te machtigen tot een verblijf langer dan drie maanden. Uit hun uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat en wat de gegrondheidsredenen voor een eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging zijn. In die zin ligt de bewijslast bij verzoekers. Dit kadert in een wederkerige zorgvuldigheidsplicht waarbij het verzoekers toekomt zorgvuldig te handelen en alle nuttige elementen bij te brengen.

Uit de verblijfsaanvraag van 24 april 2013, vermeld in punt 1.1., blijkt dat verzoekers geen enkele melding maakten van deze vrees noch de mogelijke discriminatie, geweld en vervolging in Kosovo wegens hun Roma-origine aanhaalden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen bijgevolg de gemachtigde niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen en argumenten die hem niet kenbaar werden gemaakt. De gemachtigde kon, bij gebrek aan enige inlichting door verzoekers, hierover dan ook niet motiveren.

De Raad stelt vast dat verzoekers de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet concreet en precies betwisten, laat staan weerleggen, zodat deze gehandhaafd blijven. In zoverre verzoekers nieuwe elementen bijbrengen, vragen zij in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak op basis van nieuwe gegevens. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden aangevoerd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde bij het beoordelen van de wettelijke vereiste buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is dat *“[d]e aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

3.6. Waar verzoekers stellen dat zij zich beroepen op actuele informatie van Amnesty International, blijkt het om informatie te gaan die dateert uit 2010 en 2011. In dit kader benadrukt de Raad, zoals volgt uit het administratief dossier, dat verzoekers op 5 augustus 2010 een asielaanvraag indienden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 252 bevestigd. Op 27 juli 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd bij beslissing van 25 augustus 2011 niet in overweging genomen. Deze beslissing werd door verzoekers niet aangevochten in beroep.

Uit arrest nr. 62 252 blijkt dat verzoekers zich in het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal eveneens hebben beroepen op de rapporten van Amnesty International. De Raad motiveerde hieromtrent als volgt: *“3.2.11.2. Waar verzoekende partijen, onder verwijzing naar voormeld rapport van Amnesty International, stellen dat de situatie in Kosovo nog steeds instabiel en onzeker is en dat Roma uit Kosovo nog steeds internationale bescherming behoeven, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelt dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij wijst er slechts op dat de situatie sinds het gewapend conflict in 1999 wel degelijk aanzienlijk gewijzigd is, en dat er talrijke mogelijkheden aan nationale en internationale autoriteiten aanwezig zijn in Kosovo waartoe men zich in geval van etnische problemen kan wenden. Verder wijst de Raad erop dat verweerder duidelijk aangeeft dat de UNCHR in zijn “Guidelines” van november 2009, waar het voormeld rapport van Amnesty International uitdrukkelijk naar verwijst, (p. 10) “benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden*

beoordeeld". De UNHCR en Amnesty International, stellen dus duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld.

Uit de individuele beoordeling door verwerende partij blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen en hun vrees ten aanzien van de UCK in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, motiveert verwerende partij het volgende:

"Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was."

De citaten van verzoekende partijen uit het Amnesty International-rapport van september 2010 maken geen enkel gewag van de toestand in Klinë. Voormelde motivering betreffende de specifieke situatie in Klinë, die steun vindt in de uitgebreide landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier 1,2 en 3 stukken 17, deel 1, 19, deel 1 en 15, deel 1) en waaruit blijkt dat deze voor wat betreft de RAE, waartoe de Roma behoren, goed is, wordt derhalve niet weerlegd.

Door het niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, in samenlezing met de veilige situatie in de regio Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, besluit verwerende partij terecht tot de weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert."

2.7. Het komt in principe aan de verzoekers toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekers naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan hun geval (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekers worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekers betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu.

Zoals reeds vastgesteld door de commissaris-generaal en de Raad, stellen UNHCR en Amnesty International duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld. Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, dat een reëel risico op ernstige schade definieert. (cf. HvJ 17 februari 2009, zaak C-465/07, Elgafaji, pt. 25.)

Door louter te verwijzen naar rapporten van Amnesty International tonen verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aan nu zij deze rapporten niet betrekken op eigen omstandigheden en daardoor een

schending van artikel 3 EVRM niet concreet noch aantoonbaar maken. Bovendien hielden de commissaris-generaal en de Raad in het kader van verzoekers' asielaanvragen reeds rekening met de rapporten van Amnesty International uit 2010 en 2011 en werden deze meegenomen in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de situatie in Kosovo heden zo veranderd is dat een andere beoordeling zich opdringt.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES